

Стотникътъ сви едритъ си рамене и изръмжа нѣщо.

— Искашъ ли? — и безъ да го пита повече, тя налѣ въ чашата, на чието дъно се бѣлѣеше нѣкакъвъ прахъ. —
Вземи!

Войникътъ поклати глава: — Опитай най-напредъ ти!
Жената весело се изсмѣ, налѣ въ една друга чаша и
отпи.

Тогава стотникътъ взе чашата отъ ржката ѝ и я пре-
суши до дъното. Ефросина го прокле на ума си, но все
пакъ любезно се усмихна и отмина.

— Каточе нашата приятелка крие тази вечеръ нѣщо
отъ насъ, — казваше въ това време Теофилъ на княза, —
не забелязвашъ ли нѣщо?

Момчето изтръпна. Ако Теофилъ се усъмни въ послед-
ния мигъ? И защо Ефросина се бавѣше? Дали стотникътъ
е отказалъ да пие? Ами ако Адрианъ дойде ненадѣйно?

Времето отлиташе съ зловеща бавностъ срѣдъ дълбо-
ката тишина, която притискаше кжщата. Иваница вече съ
мжка съдържаше безпокойството си. Ледени вълни обли-
ваха лицето, ржцетъ, колѣнетъ му. Струваше му се, че Тео-
филъ чува биенето на сърдцето му.

Каламодиосъ поклати глава.

— Да не ѝ се е случило нѣщо? Ще отида да видя —
и той стана.

Въ този мигъ Ефросина се появи на прага. Лицето ѝ
бѣше жълто. Очитъ сурово блестѣха. Съ единъ погледъ тя
съобщи на княза, че всичко е уредено.

— Но какво има? — извика учуденъ Теофилъ.

Една силна ржка запуши устата му, следъ мигъ той
лежеше на пода съ вързани ржце и широко разтворени
отъ ужасъ очи.

— Не бой се, Теофиле, — пошѣпна Иваница приведенъ
надъ него, — нѣма да ти сторя нищо лошо. Прости ми,
че не можехъ другояче. Ако не избѣгамъ, трѣбва да умра.
Ето какво искамъ отъ тебе: намѣтката, шапката, меча и
пръстена съ печата на Каламодиосъ. Вѣрвамъ, че съ твоитъ
дрехи по-лесно ще се измъкна. Ако не си съгласенъ, ще